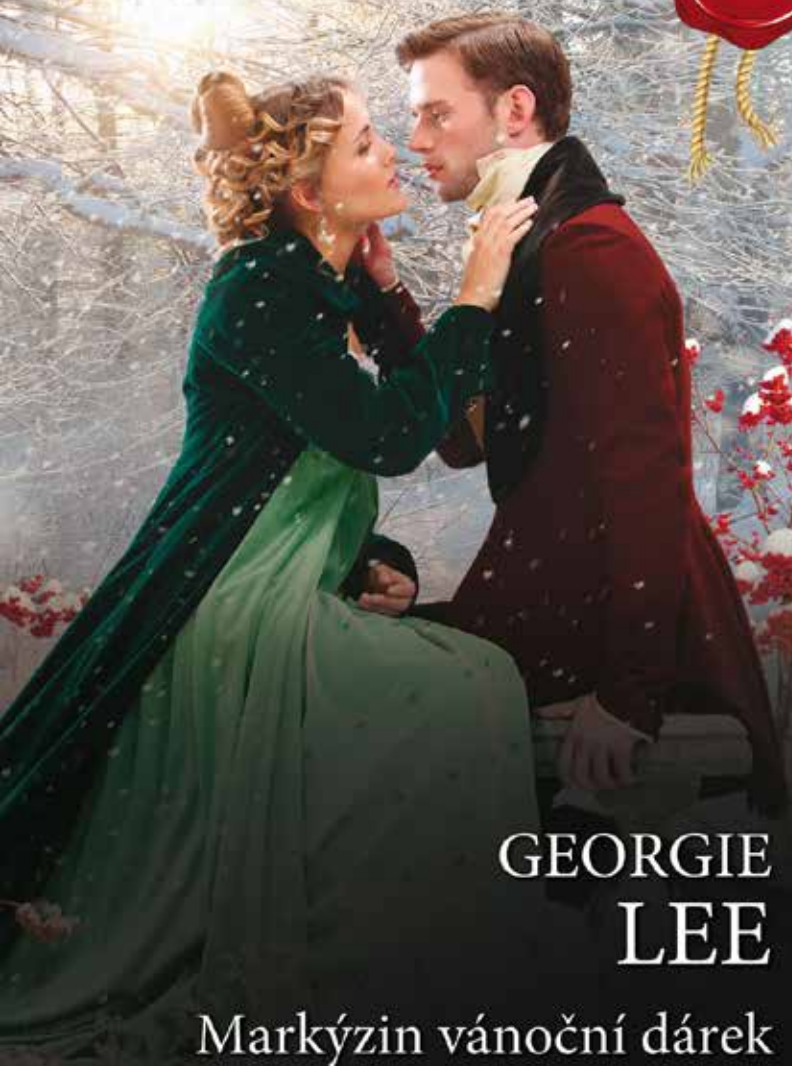

H HARLEQUIN

HISTORICKÁ
ROMANCE

GEORGIE
LEE

Markýzin vánoční dárek

GEORGIE LEE

MARKÝZIN
VÁNOČNÍ DÁREK

PŘEKLAD

JANA CÍLOVÁ

Milá čtenářko,

máme tu konec listopadu a Vánoce už pomalu klepou na dveře. Víím, že teď si asi říkáte, že na moje nové knížky nebudete mít čas, protože musíte vygruntovat celý byt, nakoupit zásoby jídla i pití, upéct několik krabic vánočního cukroví a narychlo ještě dokoupit řadu dárků pro rodinu, přátele a známé... Ale zanechte toho všeho shonu a aspoň na chvíli se odreagujte od každodenních starostí. A k tomu vám mohu doporučit další dvě Historické romace.

Ta první je od Georgie Lee, od níž jste si mohla přečíst už pět knížek. Tentokrát je to příběh lady Clary nazvaný Markýzin vánoční dárek. Třeba v něm najdete inspiraci, co najít pod vánočním stromčkem. Druhá romace je od Amandy McCabeové Pařížské dobrodružství. Ta se sice vánočních svátků netýká, ale určitě se ráda podíváte s hrdinkou Dianou do Paříže na konci předminulého století – na světovou výstavu, kde se poprvé představila známá pařížská dominanta – Eiffelova věž. Autorka Amanda McCabeová bude známá spíše mým věrným čtenářkám, neboť její příběhy – bylo jich celkem osm – vycházely v letech 2009 až 2013. Bože, jak ten čas letí!

S láskou

Váš Harlequin

Georgie Lee

**MARKÝZIN
VÁNOČNÍ DÁREK**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
His Mistletoe Marchioness

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:
Jana Cílová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2018 by Georgie Reinstein
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościańska 1B lokal 24-25

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN: 978-83-276-5365-9 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-5366-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-5367-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Kent, Anglie – 20. prosince 1806

„Stále nemohu uvěřit, že jsi mě přemluvila, abych se na Vánoce vrátila do Stonedownu,“ postěžovala si lady Clara Kingstonová už podruhé během jejich cesty své švagrové, lady Anne Extonové. Poprvé to bylo, když před dvěma hodinami vyjely ze svého domova ve Winsome. Rozhovor s Anne počáteční pochybnosti Clary zmírnil a nějakou dobu byla cesta kočárem zasněženou krajinou docela uklidňující. Když však zvlněné pahorky Surrey vystřídal rovinnatější terén na okrajích lesnatého Wealdu v Kentu a známá krajina obklopující stonedownské panství, Clařiny zlé předtuchy se vrátily. A když se konečně na nedalekém návrší objevil Stonedown s průčelím ze světlého kamene ztrácejícím se mezi holými stromy bez listů a jinovatkou pokrytými vršky za ním, zneklidněla ještě víc.

„Jsi příliš mladá na to, aby ses uzavřela před světem ve Winsome,“ řekla Anne. „A jak se lépe a snadněji vrátit do společnosti než obklopená lidmi, které znáš a kteří tě rádi uvidí? Od chvíle, kdy jsi byla na

tradiční vánoční oslavě lorda a lady Tillmanových naposledy, uběhla už celá věčnost.“

„Byl k tomu dobrý důvod.“

Naposledy jela Clara po téhle cestě před šesti lety. Tenkrát mířila domů a doprovázelo ji zklamání a rozpaky, které jí pokazily zbývající dny vánoční návštěvy, která měla být nadlouho její poslední. Byly to jedny z nejhorších Vánoc, jaké kdy v životě zažila. A současně jedny z nejlepších a nejvíce zapamatovatelných.

„Je to už dávno, Claro. Mysli na lepší časy,“ povzbudila ji Anne.

„Snažím se.“ Clara prstem přejela po obrysech snubního prstýnku pod rukavicí. Nedokázala ho přestat nosit, přestože od smrti Alfreda uplynuly už dva roky. S ním po boku by se do Stonedownu vrátila bez lítosti a pochyb, které ji tížily, a z těch méně příjemných vzpomínek na svou poslední návštěvu by si nic nedělala. Místo toho jim dovolila, aby ji mučily stejně jako jeho ztráta. Jistota jejich lásky a ochrana už tu nebyly, aby jí pomohly, a nikdy tu už znovu nebudou. Ať už na ni čekalo ve Stonedownu cokoli, bude tomu muset čelit sama, stejně jako čelila ponížení toho vánočního rána před šesti lety, než ho rozptýlila Alfredova vlídnost.

Clara téměř zaklepala na střechu kočáru a nařídila kočímu, aby otočil a odvezl ji zpátky do Winsome, ale pak pevně vtiskla sevřené ruce do klína. Nemohla před tím utéct jako nějaká vystrašená stará panna, jinak by se přesně tím dříve či později stala. Byla unavená z toho být ovdovělou tetou a žít prostřednictvím života Anne a Adama, zatímco ten její zůstával prosycený ztrátou lásky a smyslu. To ji

přimělo k cestě do Stonedownu víc než všechno naléhání Anne. Po dvou letech strávených v ústraní na venkově dokonce i ona chápala, že izolace a samota pro ni nejsou dobré.

Anne se naklonila, vzala Clařiny ruce do dlaní a konejšivě je stiskla. „Neboj se, Claro. Všechno bude v pořádku. Pobavíš se. A kdo ví, co se může stát. Potkala ses tam s Alfredem. Možná tam na tebe teď čeká někdo stejně jedinečný.“

Naděje ve světlezelených očích švagrové Claru překvapila stejně jako pocit, který se probudil k životu v jejím srdci. Doufat v něco takového jí připadlo jako zrada Alfredovy památky, ale potřebovala věřit, že na ni čeká něco víc než jen nekonečné osamělé dny ve Winsome, z nichž většinu trávila truchlením nad tím, co se nestalo. Alfred by nechtěl, aby přestala žít, ale šance, že ve Stonedownu blesk udeří dvakrát, byla stejně mizivá jako možnost, že si ostatní nebudou pamatovat, že k jejímu největšímu ztrapnění došlo také tam. „Pokud mě lidé dokážou vidět takovou, jaká jsem, a nebudou myslet na to, jaká jsem byla. A na to, co se tenkrát stalo.“

„Jen málo lidí tam bude tak znuděných, aby se tou nešťastnou záležitostí zabývali. Nikdo nemá žádný důvod, aby na to vzpomínal nebo na to zaváděl hovor.“

„Modlím se, abys měla pravdu.“

Clara nechtěla, aby se na ni lidé dívali jako na naivní dívku, která sama sobě dovolila naletět lichotkám muže, kterého zajímalo jen její dědictví, ale jako na sebejistou markýzu z Kingstonu, kterou se během let, která následovala, stala. To byl další důvod, proč se sem rozhodla jet. Aby sama sobě a všem ostatním

dokázala, jak moc se změnila. Pokud šlo o to, že by ji ve Stonedownu potkala láska, nedělala si příliš velké naděje. „Pochybuj, že na mě na té oslavě někdo čeká. Většina mužských hostů v našem věku je ženatá a ten zbytek je dost starý na to, aby to mohli být naši rodiče. Máš ale pravdu, je to pro mě dobrá příležitost znovu se odvážit mezi lidi a připomenout si, jaké to je.“

„Hlavně nebuď příliš opatrná,“ doporučila jí s rozpustilým úsměvem Anne, která se znovu pohodlně opřela. „Občasné nevinné zariskování je pro ženu dobré.“

Spiklenecký pohled v jejích očích přinutil Claru k zamyšlení nad tím, jestli Anne neví o seznamu hostů lady Tillmanové něco, s čím se jí nesvěřila. Nebyl však čas se na to zeptat, protože kočár zahnul na hlavní příjezdovou cestu vedoucí k mohutnému vstupnímu schodišti.

Před vchodem stálo mnoho dalších kočárů vyvrhujících své pasažéry, kteří stoupali po mnoha schodech k domu. Když si Clara pokradmu kočáry a všechny ty známé tváře prohlížela, znovu ji zaplavilo vzrušení a očekávání, které se jí zmocňovalo, když byli s Adamem děti a rodiče je sem brávali na týden před Vánocemi. Ano, bude se bavit tak, jako se nebavila celé roky, a možná na malou chvíli zapomene na smutek, který ji stravuje až příliš dlouho.

Lokaj otevřel dveře kočáru a dovnitř se nahnul chladný vzduch s trochou sněhu. Clara vystoupila a zvedla oči k vysokému průčelí a širokým sloupům podpírajícím římsu s trojúhelníkovým štítem, který Stonedownu dodával vzhled řeckého chrámu. Připadaly jí o tolik vyšší, když byla dítě křečovitě svírající

matčinu ruku, zatímco spolu kráčely po těch samých schodech.

Jezdit do Stonedownu bylo rodinnou tradicí stejně jako vánoční pudink nebo koledy. Poté, co jejich rodiče před osmi lety zemřeli, Clara s Adamem do Stonedownu jezdili dál, aby tradici a své vzpomínky udrželi živé, a to až do těch příšerných Vánoc před šesti lety.

S povzdechem začala stoupat po schodech, když vtom ji Anne se smíchem chytila za paži. „Vzpomínáš, jak měla stará lady Paristonová ve zvyku štípat sluchy do tváří?“

Clara se rozesmála. Na to málem zapoměla. „Jistě. Neštípla jednou jednoho do zadku?“

„Řekla, že ji příliš bolí rameno, než aby dosáhla výš. Bude tu také.“

„V tom případě není žádný sluha v bezpečí.“

Když došly na konec schodů, téměř se ohýbaly smíchy. Stará vzpomínka a příležitost znovu vidět šarmantní vdovu daly vyhlídce na to být tady nový život. Nemusí to všechno být jen bolest a lítost. A Anne měla pravdu. Clara musí myslet na šťastné vzpomínky, místo aby lpěla na těch nešťastných.

Spolu s Anne vstoupily do hlavní vstupní haly a zaklonily hlavy, aby si místnost s vysokým stropem prohlédly. Navzdory mramorovým podlahám, kameni a železu schodišť, vysokým štukovaným stropům a zářivě bílým římsám bylo na Stonedownu cosi útulného, rodinné ovzduší a atmosféra pohodlného a příjemného života, které člověk na tak velkolepých panstvích často nenacházel. Bylo to sídlo hrabat, ale také jejich skutečný domov, a tam, kde kdysi hlaholily hlasy jejich pěti dětí, teď byla slyšet jejich vnoučata

a děti hostů, kteří se tu sešli, aby společně oslavili Vánoce.

Každý stůl byl ozdoben čerstvými větvičkami jmelí a dlouhé zábradlí širokého schodiště vedoucího do prvního patra bylo ovinuto girlandami z chvojí. Výrazná kořeněná vůně skořice a muškátového oříšku se mísila se zemitým aromatem borovice, zatímco vzduchem poletovaly zvonivé noty kohosi hrajícího vánoční koledy na klavíru v hudebním salonku. Clara to všechno vstřebávala, dovolila těm mnoha šťastným vzpomínkám na Vánoce s její rodinou, aby ji naplnily a rozptýlily její pochyby o tom, jestli sem měla jezdit. Tohle bylo přesně to, co její znavená duše potřebovala.

„Tamhle je lady Tillmanová. Bude mít takovou radost, že tě zase vidí.“ Anne Claru vedla tam, kde jejich hostitelka stála pod skvostnou malbou italské venkovské krajiny.

Svémi vyčesanými šedými vlasy ozdobenými snít-kou jmelí a silnou postavou v tmavozelených same-tových šatech s dlouhými rukávy a kožešinovými manžetami připomínala lady Tillmanová Claře její matku a to, jak obvykle vypadala, když vítala hosty ve Winsome.

Hraběnka právě s úsměvem sledovala skupinku dětí, která proběhla kolem ní. Jeden z malých chlap-ců vrazil do podstavce ve tvaru antického sloupu a váza stojící na něm se nebezpečně rozkývala, což přimělo sluhu, který stál opodál, po ní téměř skočit, aby zajistil, že nespadne. Lady Tillmanová neřekla jediné káravé slovo, jako by případná ztráta vázy byla přijatelnou cenou za to, že jsou fresky nad jejich hlavami svědky takové radosti.

Clara se dívala, jak děti pobíhají mezi hosty. Stuhly na šatech děvčátek se třepotaly, zatímco boty jejich bratrů, bratranců a kamarádů s pleskáním dopadaly na kamennou podlahu. Musela se při pohledu na ně usmát, ale její úsměv pomalu zmizel, když na ni jako těžká deka padl smutek, který v posledních šesti letech prožívala až příliš často. Jednu dobu snila o tom, že se sem vrátí na Vánoce se synem nebo dcerou, kteří by si mohli hrát s její neterí a synovcem a užívat si to sváteční období stejně jako ona, když byla ještě dítě, ale nemělo se to stát. Stejně jako v jeho prvním manželství, ona a Alfred děti neměli. A když Alfred zemřel, jejím snům o tom, že bude mít vlastní rodinu, hrozilo nebezpečí, že se nikdy nesplní. Pomyšlení na to hloubilo do jejího srdce díru, která ji nutila k pláči.

„Lady Kingstonová, lady Extonová! Je tak báječné vás obě zase vidět!“ Lady Tillmanová šla Anne a Claře vstříc.

Clara se ze všech sil snažila potlačit svou melancholii, aby se s jejich hostitelkou mohla pozdravit tak, jak se očekávalo. Teď nebyl čas na pláč a hořekování. Toho si užila ve Winsome ažaž a bude k tomu spousta dalších příležitostí, až bude večer sama ve svém pokoji. Nezáleželo však na tom, jak moc se usmívala. Stejně se jí nepodařilo zbavit se toho smutku úplně. A Alfred tu nebyl, aby ji utěšil.

„Lady Kingstonová, nemáte tušení, jakou jsem měla radost, když mi lady Extonová dala vědět, že přijedete. Chyběla jste na našich oslavách už příliš dlouho.“ Lady Tillmanová Claře káravě pohrozila prstem a vzápětí ji uchopila za ruce.

To laskavé a srdečné přivítání Clařin smutek

rozptýlilo. „Máte pravdu, lady Tillmanová. A je to chyba, kterou mám v úmyslu napravit.“

„To už jste udělala.“ Lady Tillmanová ji poplácala po ruce, pak ji pustila. „Obě teď musíte jít rychle do jídelny a dát si čaj, než děti snědí všechny zákusky. Ti malí andílci. Jsem tak ráda, že je tu máme.“

„Jsou v téhle tlačenici někde i moje děti?“ Anne se rozhlédla, hledajíc očima světlolasé hlavy Jamese a Lillie.

„Ach ano, myslím, že před nějakou chvílí tudy proběhly s ostatními. A váš manžel je v kulečnickovém pokoji s lordem Tillmanem a mnoha dalšími muži.“

V kočáře pro ně pro všechny nebylo dost místa, proto Adam jel s dětmi napřed, zatímco Anne jela s Clarou. Clara si byla jistá, že to udělala proto, aby ji podpořila, a byla švagrové za její společnost vděčná, obzvlášť když cestou do jídelny procházely mezi ostatními hosty. Zdravila se s mnoha starými známými a s vděčností přijímala jejich slova útěchy, díky nimž si připadala milovaná a chtěná. Dokonce i ta vlídná slova jí však připomínala ztrátu Alfreda a to, jak ji zármutek z ní přinutil zůstat v ústraní. Byl to hořkosladký návrat.

„Lady Kingstonová? Jste to vy?“ zastavila je lady Paristonová. Pod bílým krajkovým čepcem jí vyčnívaly chomáčky šedých vlasů a trochu se hrbila, jak se opírala o hůlku, kterou svírala ve slabých rukách. Clara si ji nepamatovala jako kypící zdravím nebo mladou, ale dnes jí připadla dokonce ještě starší, i když o nic méně dobře naladěná, než bývala předtím. Zdálo se, že radost ovdovělé hraběnky ze všeho nikdy nic nezkalí.

„Do jakých potíží se hodláte dostat tentokrát, zatímco budete tady, lady Kingstonová?“ naklonila se lady Paristonová spiklenecky ke Claře. „Plánujete nechat se pustit k vodě nějakým dalším markýzem? Nemyslím, že tu jsou tentokrát nějakí k dispozici, ale kdyby se jich tu náhodou objevilo víc než jeden, musíte se rozdělit. Bylo od vás ošklivé, jak jste si minule nechala pro sebe oba, i když jste si nakonec vybrala toho lepšího.“

Clara strnula a ze všech sil se snažila dál usmívat. „Určitě se tentokrát rozdělím, pokud tu bude víc než jeden markýz.“

„Dobře. Víím, že tomu při pohledu na mě nevěříte, ale obvykle jsem musela odhánět markýze holí. A dokonce i vévodu.“ Zatímco se lady Paristonová rozplývala nad svou minulostí, Clara se rozhlédla, jestli v dosahu prstů staré dámy nestojí nějaký sluha. Naštěstí žádný z nich tak blízko nebyl.

„Kdybych Charlese tolik nemilovala, nikdy bych nebyla souhlasila s tím, že se stanu pouhou hraběnkou, ale on ten sestup níž více než vynahradil velikostí svého panství.“

Štouchla do Clary loktem. „Dostatečně velké panství je rozhodující, nemám pravdu?“

Clara se zasmála. Mohla se žertům lady Paristonové smát, protože nikdy nebyly míněny špatně. Stará dáma říkala všechno naplno a upřímně a očekávala, že všichni ostatní budou dělat totéž.

„Já bych mohla vyprávět. Teď si jděte dát svůj čaj a vyberte si muže, kterého chcete ulovit tentokrát.“ S tím se lady Paristonová rozloučila. Když od nich odcházela, její chůze byla navzdory hůlce stejně svěží jako její nakažlivý smích.

Clara si založila ruce na prsou a prsty si začala poklepávat na paže. „A prý že se nikdo nebude tou nešťastnou záležitostí z doby, kdy jsem tu byla naposledy, zabývat,“ vyčetla Anne.

„Pokud měl někdo o tom, co se tenkrát stalo, začít, musela to být lady Paristonová, to přece víš.“

„Pochybuji, že bude jediná.“ Clara pokynula hlavou k místu, kde si lady Fultonová v šatech s krajkovými manžetami, které se marně snažily pojmout její velké poprsí, něco šeptala s lordem Westbookem s ostrým nosem a uhlazenými tmavými vlasy. Oba vrhali na Claru kradmé pohledy a pak pomalu odešli, když bylo zřejmé, že je viděla. Clara si byla jistá, že neprobírali velikost jejích diamantových náušnic. „Co to o mně lady Fultonová tenkrát řekla? Že jsem obyčejná venkovská myš?“

„To už nejsi dávno. Hlavu vzhůru, moje milá markýzo. Čekají nás zákusky, které musíme sníst.“

Společně pokračovaly v cestě do jídelny, během níž je zpomalovaly další pozdravy. Clara se ze sebe snažila zlost na lady Fultonovou a lorda Westbooka setrást. Před šesti lety jejich jedovaté poznámky už tak hroznou situaci mnohem zhoršily, protože na rozdíl od dnešní zábavné a nevinné připomínky Clařiny minulosti lady Paristonovou, cokoli, co kdy říkali ti dva, mělo vždy způsobit co největší škodu. Byli tím nechvalně známí a to, co se před šesti lety Claře stalo, je tenkrát muselo nesmírně pobavit. A kdo ví kolik dalších lidí také.

Jako by to nestačilo, právě v tu chvíli s Anne míjely malý salonek přiléhající k tanečnímu sálu, v němž uprostřed visela z lustru snítka jmelí, stejně jako každý rok. Clara se zastavila, když si všimla bílých

bobulek zdobících větvičky, a jako mávnutím kouzelného proutku se jí vybavil ten Štědrý večer před šesti lety...

*„Asi bychom se měli vrátit do tanečního sálu.“
Hugh se zhoupł na patách a pak zůstal stát před ní.*

„Ano. Nechceme přece, aby si lidé naši nepřítomnosti všimli a pomlouvali nás.“

Bylo jí jedno, jestli by to udělali nebo ne. Toužila s ním zůstat sama tady pod jmelím. Musel si to přát také, protože ani jeden z nich se nepohnul, aby se vrátil k tanci, a ona se těšila z toho příválu troufalosti, prvního, který kdy v přítomnosti nějakého muže zažila.

Pak k ní přistoupil blíž a sevřel její ruce v dlaních.

Napřímila se, ze všech sil se snažila stát klidně navzdory vzrušení, které jí tlak jeho prstů vysílal do celého těla. Zachvěla se. Najednou si přála, aby na kůži necítila jen konečky jeho prstů, ale jeho celého a všechno, co v sobě skrývala touha v jeho očích.

Toužil po ní stejně, jako ona toužila po něm, ale ne tím nízkým způsobem, který býval tématem pomluv. Tohle bylo hluboké a závazné. A slibovalo to spojení jejich životů...

Až do následujícího rána, pomyslela si Clara hořce. Vzpomínka na to, jak druhý den ráno na příjezdové cestě rozdrtila podpatkem bobulku, kterou pro ni utrhl ze jmelí, byla stejně živá. Hugh ji možná nepožádal o ruku slovy, ale bylo to tam, v každém pohledu, který na ni upřel toho večera a ve dnech, které mu předcházely. V pohledech, které viděli i všichni ostatní v domě. Jak se jí lidé, jako byla lady Fultonová, posmívali, když Hugh odjel, aby se oženil s jinou ženou. Navzdory jeho polibku a všemu, co spolu

během toho krátkého vánočního týdne prožili, nebyla pro něj ničím víc než způsobem, jak zabít čas, než se objeví někdo výhodnější. A ona byla příliš mladá a naivní, než aby to poznala.

Clara potřásla hlavou. *Ta naivní dívka už dávno nejsem.*

Hodlala udělat všechno pro to, aby to lidé, jako byla lady Fultonová, poznali.

„Podívej, Claro, lady Tillmanová připravila i své ovocné košíčky.“ Anne si pozorně prohlížela porcelánový talířek lady Worthové, která šla kolem nich. „Musím alespoň jeden mít, než budou všechny pryč. Dokud jeden nesním, Vánoce pro mě nezačnou.“

„Nechceš se nejdřív pozdravit s manželem?“ Claru jako by cosi pobízelo zajít do kulečnickového pokoje a podívat se, jací jsou tu muži. Téměř se styděla přiznat, že si na téhle oslavě přece jen dělá nějaké naděje. Byl to však koneckonců čas zázraků a jí by se nějaký rozhodně hodil.

„Adam může počkat, ale košíčky nepočkají.“ Anne si z bohaté nabídky sladkostí naaranžované na dlouhém stole vzala košíček, zakousla se do něj a slastně nad sladkou chutí s aromatickým vánočním kořením vzdychla.

„Máš pravdu.“ Clara si s chutí ukousla ze zákusku posypaného skořicí, který si vybrala ona. „Pro mě to nejsou žádné Vánoce, dokud nesním jeden z těchtohle.“

Anne si otřela koutky úst ubrouskem, pak ho položila na podnos sluhy procházejícího kolem nich. „Ne, to nejsou. Podívej, tamhle je Adam! Musím mu říct, že jsem přivezla jeho manžetové knoflíčky a moje

komorná je odnese jeho komorníkovi. Hned jsem zpátky.“

Odběhla, aby se o tu domácí záležitost postarala, a nechala Claru, aby si dál užívala sladkosti. Zatímco dojídala svůj zatím poslední kousek a korzet jí pomalu začínal být těsný, všimla si naproti jídelně přes chodbu otevřených dveří do knihovny lorda Tillmana. Viděla jimi v krbu hořící oheň a odlesky jeho plamenů tančící na pozlacených hřbetech mnoha knih v policích pokrývajících stěny.

Pokud existovala nějaká další vánoční tradice, bez níž se Clara nemohla obejít, pak to bylo prohlédnout si iluminovaný rukopis lorda Tillmana zachycující Narození Páně, ten, který každý rok připravil pro své hosty, aby se s ním potěšili. Naposledy Narození Páně obdivovala před šesti lety. Tenkrát se na ni přes široké stránky rukopisu díval Hugh a jeho prsty se dotýkaly těch jejích, když obracel letitý pergamen. Právě tam se pro ni poprvé stal něčím víc než jen dlouholetým přítelem jejího staršího bratra a občasným hostem na winsomeském panství a všechno se mezi nimi změnilo.

Ne, nebudu myslet na to, ale na ty lepší časy.

Vyšla z jasně osvětlené jídelny a přešla přes chodbu do knihovny. Byla přesně taková, jakou si ji pamatovala, plná polic přetékaných starými rukopisy i novějšími romány. Díky dřevěným policím s knihami a tmavé kůži nábytku byla knihovna mnohem temnější než jakákoli jiná místnost v domě, ale velký oheň plápolající v krbu a středověký iluminovaný rukopis trůnicí otevřený na vysokém stojánku na knihy u okna z ní dělal jedno z nejútulnějších míst ve Stonedownu.

Lord Tillman byl, pokud šlo o jeho sbírku, nesmírně velkorysý a celou ji zpřístupňoval svým hostům. Clara během Vánoc strávila v téhle místnosti spoustu času se svým otcem, když byl ještě naživu, a on jí pomáhal vyznat se v latinském textu rukopisu nebo si vybrat nějaký román, který by během svého pobytu tady četla. Brávala si knihu nahoru do pokoje a každou noc, než usnula, si přečetla pár stránek, aby se uvolnila po vzrušení těch svátečních dnů. Druhý den u snídaně s otcem knihu probírali, protože ji vždycky pobízel, aby si vybrala nějakou, kterou on už četl, a nechával ji hádat, jak asi skončí. Obvykle žadonila, aby jí to řekl, ale on jí nikdy ten příběh nezkazil, bez ohledu na to, jak dobře ho znal, nebo na to, jestli to byl jeden z jeho oblíbených, nebo ne.

Zhluboka se nadechla vzduchu s nádechem kouře a slabé zatuchliny starého papíru, zavřela oči a téměř na okamžik zapomněla, že její otec a matka jsou pryč a že až příliš mnoho z těch uplynulých osmi let strávila tím, že v tuhle roční dobu postrádala lidi nejvíce.

Otevřela oči a došla místností k rukopisu. Sluneční světlo dopadající sem zvenku se navzdory tomu, že ho tlumily plynoucí mraky, nepřestávalo třpytit na lesklém zlatu svatozáří sboru zpívajících andělů a na jemné kaligrafii prvního písmene na každé stránce. Kniha byla psaná latinsky a Clara na ni upřeně hleděla, snažíc se rozeznat, která slova si pamatuje z těch dávných lekcí s Adamem a jejich otcem. Na rozdíl od bratra se starý jazyk nikdy nenaučila dobře, ale pár slov a frází jí připadalo známých a polohlasně je luštila. Zabrala se do toho úsilí natolik, že hluk

a hovor na chodbě a v ostatních místnostech zeslábly, když vtom jeden hlas zazněl hlasitěji a téměř ji přimrazil k zemi.

„Lady Kingstonová, je opravdu radost znovu vás vidět.“

Clarin prst strnul nad červenou kaligrafií a v uších se jí rozbušila krev. Zhluboka se nadechla a pomalu se otočila. Hugh Almstead, pátý markýz z Delamare, stál u police v protějším rohu a v rukách držel otevřenou knihu. Když se k němu otočila, ani nemrkl, ale jeho sebejistotu zradilo téměř neviditelné přešlápnutí.

Ve své dychtivosti podívat se na rukopis a vybavit si všechno, co milovala na tom, když byla v téhle místnosti s otcem, prošla Clara kolem něj a celou dobu si nebyla vědoma toho, že ji ze stínů pozoruje.

Zavřel knihu a nepatrně se napřímil. Trochu přibral a od chvíle, kdy ho viděla naposledy, se mu spolu s rameny rozšířil hrudník. Tmavomodrý přiléhavý kabát dával vyniknout tmavším pramenům v jeho světlehnědých vlasech a měděným skvrnkám v očích stejné barvy. Vypadal spíše jako muž než jako mladík, který se jí před šesti lety dvořil, než ji opustil kvůli bohatší ženě.

Zatímco se ze všech sil snažila potlačit zlost, upravovala si řádku mosazných knoflíků na přední straně přiléhavého kabátku do pasu, který zakrýval vršek jejích nafialovělých šatů ušitých v Londýně. Celou dobu se modlila, aby jí šok a rozrušení z toho, že ho znovu vidí, nebyl vidět na obličeji. Nikoho nenapadlo jí říct, že *on* tu bude! S tolika jinými vzpomínkami a pocity, kterými ji tohle místo rozjitřovalo,

nepotřebovala, aby jeho přítomnost vyvolávala ještě víc toho, s čím by musela bojovat. „Je opravdu překvapení vidět vás, lordo Delamare.“

Pokud její přítomnost překvapila jeho, skrýval to dobře. Pronikavé hnědé oči si ji prohlížely s vážností, kterou si neuměla vysvětlit. „Zjistil jsem, že potřebuji nějaké vánoční veselí. Nikdy jsem nezapomněl, že tady ve Stonedownu jsem ho našel, obzvlášť díky lidem.“

Rukou přešel kožený roh knihy, kterou držel, s malátností, kterou dobře znala. Po Alfredově smrti ztratila zájem o tolik věcí a znovuobjevení života, které ji čekalo, místo aby se dál utápěla ve smutku, pro ni bylo velkou výzvou. A když se konečně odhodlala dopřát si trochu radosti na vánoční oslavě u přátel, je tu lord Delamare, aby jí připomněl méně příjemné chvíle z její minulosti a rozpačitou mladou ženu, kterou kdysi byla a která propadla jeho zrádnému kouzlu.

Přestala si hrát s knoflíky a spustila ruce podél těla, aby zaujala tak sebejistý a vznešený postoj, jaký jen dokázala. „Člověk by si myslel, že Londýn lordovi s vaší pověstí poskytne více zábavy než zalesněná údolí Kentu.“

Přestože se snažila udržet své emoce pod kontrolou, její poznámka nakonec vyzněla tak ostře, že si nijak nezadala se zvukem, který vydávala míza praskající na polenech v krbu. Z toho, co v uplynulých třech letech, kterým předcházela smrt jeho ženy, slyšela o Hughovi a jeho zálibě v londýnských herečkách, se však zdálo, že se spíše snaží vyrovnat neřestem svého dědečka nežli ctnostem svého rozvážného otce.

„Už ne.“ Pleskl knihou do dlaně, jak ho ta poznámka pobouřila. Vzápětí však znovu nabyl své dřívější rozvahy. „Přijměte mou upřímnou soustrast. Zasáhlo mě to, když jsem se dozvěděl o smrti vašeho manžela. S lordem Kingstonem jsem se mnohokrát setkal ve Sněmovně lordů. Byl tam jedním z mála mužů, kteří drželi slovo, a získal díky tomu obdivuhodnou pověst.“

„Ano, Alfred byl velmi důvěryhodný a loajální člověk.“ Upřela na něj významný pohled. „Kéž by byli tak charakterní všichni lordové.“

Vrátil knihu na její místo na polici. „Někdy život dokáže z člověka charakter vytlouct.“

„Z Alfreda ho nevytloukl.“

„Pak to byl šťastný muž. Z mnoha důvodů.“

Hlavou jí blesklo, jestli mezi ty důvody započítal i ji, ale pochybovala o tom. Rozhodl se a neohlédl se zpátky. A neměla by to dělat ani ona.

Potlačovala své rozčilení, pevně rozhodnutá být přátelská a zdvořilá. Pokud to a svůj jazyk v Hughově přítomnosti nezvládne, bude to pro ni dlouhý týden. „Je mi velmi líto lady Delamareové. Zemřít tak mladá, to je tragédie.“

Propletl před sebou prsty, palcem přešel po prázdném místě, kde musel kdysi být jeho snubní prsten. Výraz ztráty v jeho obličejí Claru proti její vůli dojal. „Děkuji vám.“

V krbu se sesunulo poleno a vyslalo do vzduchu oblak žhavých jisker. Napětím ztěžklý vzduch mezi nimi zaplnila vůně hořícího dubového dřeva.

„Je tu můj bratr,“ poznamenala ve snaze odlehčit tísnivou náladu nezávaznou konverzací, jakou měla v úmyslu vést s lordem Worthem nebo kterýmkoli

z ostatních hostů. Jen ji nikdy nenapadlo, že se tak bude bavit ze všech lidí zrovna s Hughem.

„Já vím.“ Hugh se na ni už zase díval stejně odměřeně, jako když se poprvé otočila a uviděla ho. „Psal mi, že on a vy tady budete.“

To Claru překvapilo víc než to, jak předtím narušil její soukromou chvíli.

„On to věděl?“ Potřebovala tuhle konverzaci ukončit a jít zahájit tu další s Adamem a Anne o tom, proč si ona stejné varování nezasloužila.

„Byl to právě jeho dopis, co mě přimělo k tomu, abych přijel.“ Náhlá něha v jeho očích ji zasáhla stejně tvrdě jako dobře uhnětená sněhová koule, ale neohromila ji natolik, aby ji to přinutilo zapomenout na rozum.

Tenkrát před lety ji doopravdy nemiloval. Bylo absurdní, že ho na ní nezajímalo nic kromě jejího dědictví, které teď bylo dokonce ještě větší než předtím. Možná když teď vystřídal všechny herečky v Londýně, přijel sem kvůli jiným, lukrativnějším kratochvílím. Zlost, kterou přinutil k ústupu jeho smutek, se pomalu vrátila. Podívala se na něj přimhouřenýma očima. „Abyste se podíval po další dědičce, která by vám pomohla naplnit rodinnou pokladnici? Nebo myslíte, že by vám lépe posloužila nějaká vdova?“

To něhu z jeho obličej vyrazilo. Urazila ho a těšilo ji to, protože chyby, které udělala před šesti lety, spolu s jízlivým šeptáním lorda Westbooka a lady Fultonové nebyly ničím, co by si chtěla zopakovat.

„Moje důvody k tomu, že jsem tady, nejsou tak hanebné, jak si myslíte.“

„Jsem si jistá, že nejsou ani tak ušlechtilé, jak jste přesvědčil ostatní.“

Vykročila k němu a prsty na rukách svěšených podél těla sevřela do pěstí. Ponížení z toho, jak před ním v téhle samé místnosti stála před lety, zatímco jí říkal, že se rozhodl oženit s jinou, místo aby ji požádal o ruku, se stalo jen ještě více trýznivým zásluhou intenzivní vůně jeho bergamotového mýdla na holení a jeho postoje.

Hugh necouvl ani sebou netrhl. Jen tam tak stál a snašel její pohrdání s na nervy jdoucím stoickým klidem. Nečekala od něj sice, že se tu v hanbě zhroutí, ale alespoň se mohl začervenat nebo provinile uhnout pohledem.

„Ať už jsou skutečné důvody vaší návštěvy tady jakékoli, říkám vám otevřeně, že já k nim patřit nebudu. Pěkný den, lorde Delamare.“

Prošla kolem něj a vyšla z knihovny. Na chodbě se zastavila, aby se zhluboka nadechla a utišila nervózní chvění, které jí vibrovalo tělem. Neměla ve zvyku lidi urážet, ale nemohla si pomoci. Stejně jako neměla ve zvyku odhalovat někomu tak bez obalu hloubku zranění, které jí způsobil. Hugh však musel vidět, že není žádná slabá vdova, která je až příliš ochotná vběhnout mu do náruče a vydat sebe a své bohatství do jeho rukou. Čím dříve si uvědomí marnost toho, že sem přijel, tím dříve možná odjede. A ona si bude svůj týden moci užít v klidu. Než se tak však stane, byla tu ta věc se seznamem hostů lady Tillmanové, kterou musela naléhavě probrat s Anne.

Clara se přiřítla do jídelny a zamířila rovnou ke své švagrové. Položila jí pevnou ruku na paži a zabránila jí ukousnout si další sousto její oblíbené vánoční pochoutky. „Je tady lord Delamare,“ zasyčela polohlasně.

Anne na ni pohlédla přes ovocný košíček a pak ho pomalu položila na talířek. „Vážně?“

Její překvapení nebylo přesvědčivé.

„Ty jsi věděla, že tu bude, že ano?“ S tím Clara Anne vyvlekla z jídelny a chodbou ji dostrkala do odlehlého výklenku, v němž stála jen velká váza plná voňavých skleníkových květin.

Anne zaváhala a tím Claře odpověděla ještě předtím, než ze sebe dokázala vypravit pár chabých lží. „No... ne... Ne tak úplně. Adam mi řekl, že lady Tillmanová říkala, že ho pozvala, ale nijak nenaznačila, jestli to pozvání přijal.“

Clara se rozhlédla, aby se ujistila, že je nikdo včetně Hughha nebo kohokoli jiného neposlouchá. „Lžeš! Vždycky to poznám, protože ti zčervenají tváře.“

S její světlou pleťí a světlými vlasy bylo pro Anne těžké skrýt i ten nejjemnější ruměnec.

„Tak dobře. Věděli jsme to,“ zamumlala neochotně Anne, kterou najednou velmi zajímal knoflík na jejím kabátku. „Lady Tillmanová nám o tom napsala asi před týdnem a chtěla se ujistit, že mezi vámi dvěma nebude nic rozpačitého. Ubezpečila jsem ji že ne.“

„Aniž ses mě nejdřív zeptala?“

„Bála jsem se, že když ti to řeknu, nepojedeš. A tolik jsem chtěla, abys sem jela. Víím, jaká jsi ve Winsome a jak osamělá a smutná někdy vypadáš, obzvlášť když pozoruješ děti nebo když si myslíš, že se nikdo nedívá, a láme mi to srdce. Chci, abys byla šťastná, jako jsme my s Adamem, a abys měla vlastní děti a všechny ty věci, které jsi ztratila, když Alfred zemřel. Nenajdeš je, když budeš sedět sama doma v pokoji, ale tedy mezi lidmi.“

Clara ztěžka polkla. Jen Anne dokázala, aby se na ni přestala zlobit, když věděla, že by měla zuřit. Myslela, že se jí dařilo smutek skrývat lépe, ale zřejmě tomu tak nebylo, když Anne a Adam vynaložili takové úsilí na to, aby zajistili, že na tuhle oslavu přijede.

Anne měla pravdu. Clara přijela do Stonedownu, aby udělala své první kroky směrem k nalezení nového života. Mezi obvyklými hosty už viděla mnoho nových tváří. Možná jedna z nich bude někdo jako Alfred s laskavými očima a věrným srdcem, který jednoho vánočního rána pohotově uchlácholil truchlící a odmítnutou mladou ženu, místo aby se jí vysmál. Ten někdo však nebyl Hugh.

„Chápu, že to, že tu lord Delamare je, může být trochu nepříjemné,“ pokračovala Anne, „ale to, co se mezi vámi stalo, bylo přece už dávno. On se od té doby oženil a ty ses vdala. Není žádný důvod, proč byste nemohli být jeden ke druhému zdvořilí a přátelští a proč by ti to, že tu je, mělo tvůj týden pokazit.“

Až na to, že Clara už k Hughovi byla více než málo přátelská, protože jí připomněl to nejtrapnější, co kdy v životě zažila. Takhle si začátek své návštěvy tady vůbec nepředstavovala. „Dokonce i kdybychom my dva k sobě mohli být přátelští, více lidí než jen lady Paristonová si určitě pamatuje, co se stalo, a dříve či později na to zavedou řeč, obzvláště lord Westbook a lady Fultonová. A ty víš, jak ti dva dokážou být jedovatí. Řekla jsem ti přece, co o mně říkali, když jsem tu byla naposledy, jakmile se celý dům dozvěděl, co se stalo.“

„Hodně se toho od té doby změnilo.“ Anne